

det hidtil har været Praxis, nemlig, at de Dage, som de ellers skulde præstere, faae de ingen Ting for, men for de andre faae de Lon. Jeg tror, det er den eneste Maade, hvorpaa vi kunne faae ordentlige og tilforladelte Snekfogder. Man maa jo ønske, at naar man engang har faaet en Mand, som dner til det, han saa maa blive der lidt mere end de 3 Aar. Men faaer han ingen Ting — og jeg er bange for, at Sogneraadene ville være en lille Smule sparsommelige paa dette Punkt — saa kunne de være sikke paa, at saa skifte de hvert tredie Aar. Gaae de derimod Noget — og det er jo ikke Andet end den Tilstand, vi have for Dieblikket, i det Mindste paa Thyen — kunne de blive ved i nogle Aar, og dermed er Snekastningsarbejdet vel tjent.

Søvrigt er der med Hensyn til Tilshynt Bestemmelsen i § 20 om, at Politimesteren skal have Tilshyn med Alt Snekastningsarbejdet vedrørende. Det finder jeg meget naturligt, det bør han have. Men ved Siden deraf er der en anden Ting, jeg savner i denne Lov, og det er Ordet „Sognekogder“. Jeg mener nemlig, at Sognekogden er den, som først og fremmest skal føre Overtilshynt med de Snekastningspligtige. Det er jo i Almindelighed en dygtig og flink Mand, som kan bevæge sig imellem Befolkningen, og som den har Respekt for. Jeg tror, det vil være heldigt, at han faaer Overtilshynt. Det er aldeles nødvendigt, at der maa være et saadant, og Intet er naturligere end at lægge det i Politimesterens og Sognekogdens Haand. Det kan ikke gaa an, naar Sogneraadet ikke gjør sin Pligt, at saa Bedkommende, som sidder i Snekogden, skal sige: Nu skal jeg klage til Amtsraadet næste Gang, det kommer sammen, thi det er først 3 Maanedere efter. Der maa handles strax, og er der et Sogneraad, som ikke vil laste Sne, maa der være en Autoritet, som kan sige strax, at det ster og paa den vedkommende Kommunes Regning. Dertil mener jeg, at Politimesteren og i hans Fraværelse Sognekogden paa hans Vegne maa kunne bruges. De fleste af os have vist siddet i en Snekogde i vort Liv og vide derfor, hvor gal i Hovedet man er og hvor ivrig for at faae Fjolk til at laste sig løs. Det er altsaa aldeles nødvendigt, at der maa være en Autoritet, som i Tilfælde af, at Sogneraadet ikke vil gjøre Gavn, strax sætter sig i Bevægelse og faaer Sneen kastet. Det er kun af praktiske Grunde, jeg udtaler mig for denne Fremgangsmaade.

Saa er der endvidere Kjøbstæderne i § 15. Der har man, ser jeg, forunderligt nok

optaget den Bestemmelse, at man ogsaa der kan forlange Naturalarbejde. Jeg tror nok, det staar i Loven af 30te December 1858, men derfor kunde man godt have udeladt det her, og jeg tror ikke, det er Praxis noget-somhelst Sted i Kjøbstæderne, at Fjolk gaa paa Naturalarbejde. (Siden rigskministeren: Jo!) Det maa vist være et meget sjældent Tilfælde, men selv om saa var, trænger man meget til at affasse den Skik, thi Kjøbstædernes Omegn er jo ikke saa stor, og i Kjøbstæderne kan man altid faae Fjolk at leie. Ude paa Landet kan det være vanskelig at leie nogen Tjener eller Husmand, navnlig i disse Tider, hvor de kunne gaa paa Jernbanen og faae Snekastning der, men i Kjøbstæderne kan man altid faae Fjolk og derfor var det fuldkommen rigtigt, om man udelod dette aldeles. Dette er nu en Henstilling, jeg gjør. Jeg tror, at enhver Kjøbstadbeboer vilde blive meget misfornøiet, hvis Byraadet besluttede noget Sligt.

Dernæst vil jeg ogsaa tilføie med Hensyn til Gangstier, at i den nuværende Lov af 4de Juli 1850 staar der udtrykkelig, at Gangstierne skulle renses og øses ved Kommunens Foranstaltning, altsaa ved Licitationsarbejde. Jeg synes, det er meget naturligt, at det bliver som tidligere, det er den bedste og hurtigste Maade at faae dette i sin Orden paa. Det var maaste rigtigt at lade dette om Gangstier gaa ud af Loven, saaledes at det vedbliver at være, som det er. — I § 17 er der givet Regler med Hensyn til, at Landeveie og de offentlige Veie, der tjene til Poststruter eller til Forbindelse med Jernbanen, skulle saa vidt muligt fastes til Bunden, medens derimod andre Veie vel ligeledes skulle fastes til Bunden, men kun i en Bredde af 3 Alen og saaledes, at der efter Snekogdens Bestemmelse med passende Mellemrum fastes Mødesteder. Jeg finder, at en saadan Bestemmelse burde aldeles ikke optages her. Det er Noget, som vist Amtsraadet og Sogneraadene kunne blive enige om, hvorledes det skal være. Det opgivne Maal kan maaste passe i Syl-land, men i Thyen vil 3 Alen for Biveienes Bedkommende være for lidt. Det er vist rigtigt, at det indrettedes saaledes, at Amtsraadene i Regulatorier bestemme Bredden, som skal fastes, og saa ville naturligvis Sogneraadene faae Leilighed til at erklære sig, saaledes at man paa hvert Sted forholder sig, som det stemmer overens med Egnens Skik og Brug og Egnens Behov. — Saa har jeg en Bemærkning at gjøre med Hensyn til Interimsveie. Der staar i § 18, at naar Snefaldet paa en Veie har været saa stærkt, at Veien først efter længere Tids Arbejde kan blive